

ישראל בר-כוכב

שישה שירים

מועדים לששון

1

השיר נכתב בשפת אלמים
ומדבר אל הקירות

2

כשבשבות על פני תהום, המשאלות
יותר ממה שיש, שאין
חיים חוצים
את הגדר והאמת

3

פה עניים עורבים, אין להם טבע שני
באור שקיעה תפוזית הם מתהלכים
בשתי שורות כלהקת אבלים

4

מן החלון פרח עציץ, כל היום הגנה
ואבו־מאון מפייח רוח חדשה
החלון יפתח או־טו־טו:
הוא הא מי זה בא
ראש הממשלה הוא בא

5

ריקה הדרך הנכונה,
צפצפות השמים שורקות
חרציות צהבות זו לזו

שבת אחים

חוטאים חוטאים הגוף
בשבתו על כרסה אורטופדית
בחלום מתוקים ומלוחים
בחזון עצמות יבשות בבקעת הכרסא
לא ימסו אסוריו רך בשבתו על כרסא אורטופדית עד שמן לבו מאד.

נדודי שנה

מי זה מי שאבד ברוח
נפש איש לא יצאה עליו
ענני כנען הם צ'קים ללא כסוי
אפשר להספית לרקיות קר, אבל
קורי גשם רפים נרקמים במקום אחר
גג דהוי וחלון חצצו בינו לבין העולם,
גם מטה היא ספינה טרופה
לסובל מקשוי שנה

קוסמולוגיה

על אלים חלשים לא הרבו לספר,
הם לא נחנו בכח המעשה
וכל שעשו לא עלה יפה
היה להם תאר שני
הם ידעו לחלם על רקודים ושירים
וכל כך קצרה ידם עד שהיו לאדם
והותירו להם מיתולוגיה קטנה מלאת אולת ושמה:
היסטוריה.

עיר מקלט

תופסים מחסה בין קפה לעוגה,
 אלה קרנות המזבח, לא נירא רע
 כי פיה פולנית עמדנו,
 כאן מלמד הזמן את חקי צעריו הקטנים,
 הוא קופא ברגעיו וצמוקי דבורים מתוקים
 מתפשטים בחלל מלצרים מנעימים
 שלחנות,
 החכם עיניו בצלחתו,
 קשוב למכונת הקפה
 מלצרית עגה עגה עוגה: "מה עוד תרצו?"
 גברת, אנו רוצים את כל העולם ואשתו,
 מלוא תבל תשוקותינו
 שנים של קפה ועוגות.
 ורק כשמגש החשבון
 אנו נחטפים אל חיינו.

צופרים

ראה גנים פורחים בלבנים ואדמים
 וצפורי החוף מקננות בהרדופים
 בעלי לב זכוכית מתנפצים
 אל עצמם, רקנניות הדבש רוקדות
 בביתנים. תמיד ישנם מעברים
 ונהבי הקיץ נשחטים
 אל תוך עונות
 ועונתם חולפת